

ГАБРИЕЛ ГАРСИЯ МАРКЕС
САМОЛЕТЪТ НА СПЯЩАТА
КРАСАВИЦА

Превод от испански: Майя Илиева, 1993

chitanka.info

Беше красива, гъвкава, с нежна кожа с цвят на хляб и очи като зелени бадеми, с права черна коса до средата на гърба и с ореол от древно излъчване, така че можеше да бъде и от Индонезия, и от Андите. Облеклото ѝ издаваше изтънчен вкус — палто от кожа на рис, блуза от естествена коприна на нежни цветя, панталон от груб лен и обувки без ток с цвят на касис. „Това е най-красивата жена, която съм виждал в живота си“ — помислих, щом я видях да минава с походка на лъвица, докато се редях на летище Шарл дьо Гол в Париж, за да се кача на самолета за Ню Йорк. Беше като нереално видение, което живя само миг и се стопи сред тълпата в салона.

Беше девет сутринта. От предната нощ валеше сняг, затрудняваше движението по улиците на града и дори по автострадата, товарни камиони бяха спрели край пътя, а сред преспите се виждаха леки коли, бълващи газове. В салона на летището обаче животът продължаваше с пролетен ритъм.

На опашката пред мен една възрастна холандка се забави почти час, докато спореше за теглото на своите единайсет куфара. Бях започнал да се отегчавам, когато зърнах моментното видение, което спря дъха ми, и въобще не разбрах как завърши оня спор, докато служителката не ме върна към действителността със забележката, че съм разсеян. Вместо извинение я попитах дали вярва в любовта от пръв поглед. „Разбира се — каза тя. — Друга любов няма.“ Продължи да гледа екрана на компютъра и ме попита какво място предпочитам — за пушачи или непушачи.

— Все ми едно — отвърнах нервно, — само да не е до ония единайсет куфара.

Тя ми благодари със служебна усмивка, без да отмества поглед от светещия екран.

— Изберете едно число — предложи тя, — три, четири или седем.

— Четири.

Усмивката ѝ стана победоносна.

— Работя тук вече петнайсет години — каза — и вие сте първият, който не избира седем.

Отбеляза на бордната карта номера на мястото, подаде ми я с другите документи и за пръв път ме погледна с очи с цвят на грозде, които ме утешиха за малко, докато видех отново красавицата. Едва

тогава ме предупреди, че летището вече е затворено и всички полети са отложени.

— Докога?

— Един Господ знае — засмя се тя. — По радиото съобщиха, че това ще бъде най-големият снеговалеж за годината.

Бяха сбъркали — оказа се най-големият на века. Въпреки това в залата за първа класа пролетта се чувстваше, във вазите имаше живи рози и дори механичната музика звучеше величествено и успокояващо, както я бяха замислили създателите ѝ. Изведнъж ми хрумна, че това място е подходящо убежище за красавицата, и я потърсих из другите зали, ужасен от собствената си дързост. Повечето присъстващи бяха от плът и кръв, четяха вестници на английски, а жените им мислеха за други мъже, докато гледаха през панорамните стъкла безжизнените самолети в снега, купищата лед и широките полета на Роаси, опустошени от лъвовете. Следобед вече нямаше свободно място и горещината стана така непоносима, че избягах на чист въздух.

Посрещна ме смайваща гледка. Тълпата бе преляла от чакалните, трупаше се в задушните коридори и стълбищата, бяха се проснали дори по пода с домашните си животни, с децата и с ръчния си багаж. Връзките с града също бяха прекъснати и дворецът от прозрачна пластмаса приличаше на космически кораб, пленен от бурята. Мисълта, че и красавицата е някъде сред кротката тълпа, не ме оставяше на мира и ми даваше сили да чакам.

По време на обяда вече се чувствахме като корабокрушенци. Опашките пред седемте ресторанта, кафенетата и претъпканите барове бяха безкрайни. След по-малко от три часа се наложи да затворят всички заведения, защото нямаше нищо за ядене и за пиене. Децата, сякаш събраха в себе си всички деца на света на едно място, започнаха да плачат едновременно и тълпата замириса на стадо. Настъпи моментът на инстинктите. Сред хаоса успях да изям само последните две порции сладолед в детската сладкарница. Изядох ги бавно на щанда, докато келнерите слагаха освободените столове върху масите. Гледах се в огледалото в дъното, с последната картонена чашка, с последната картонена лъжичка, и мислех за красавицата.

Самолетът за Ню Йорк, предвиден за единайсет сутринта, излетя в осем вечерта. Когато и аз най-после успях да се кача, пътниците от първа класа вече бяха седнали и една стюардеса ме заведе до мястото

ми. Замръзнах. На съседната седалка до прозореца красавицата се настаняваше с вещината на опитен пътник. „Ако някога напиша това, никой не би ми повярвал“ — помислих си. С половин уста измърморих някакъв поздрав, на който тя не обърна внимание.

Разполагаше се, като че ли щеше да прекара тук години наред. Подреждаше всяка вещ и около нея заприлича на идеална къща, където всичко ти е подръка. Докато се занимаваше с това, стюардът ни донесе шампанско за добре дошли. Взех една чаша, за да ѝ я поднеса, но навреме се отказах. Тя поиска само вода и помоли стюарда на лош френски, а после на още по-лош английски му каза изобщо да не я буди по време на полета. Гласът ѝ, нисък и мек, излъчваше ориенталска тъга.

Когато ѝ донесоха водата, разтвори върху коленете си тоалетна чанта със сребърен обков по ъглите като на бабините сандъци и извади две позлатени хапчета от една кутийка, в която имаше и други, но в различни цветове. Правеше всичко методично и пестеливо, като предопределено от самото ѝ раждане. После пушна перденцето на прозореца, свали облегалката, зави се до кръста с одеялото, без да си събува обувките, сложи си маска за спане, легна на една страна, с гръб към мен, и спа без прекъсване, без въздишка и без да промени позата си всичките осем часа и дванайсет минути на полета до Ню Йорк.

Беше напрегнато пътуване. Винаги съм мислил, че в природата няма нищо по-красиво от красива жена, така че бе невъзможно да избягам дори за миг от магията на приказното същество, което спеше до мен. Стюардът изчезна веднага след излитането и бе заменен от стюардеса, която понечи да събуди красавицата, за да ѝ даде плик с тоалетни принадлежности и слушалки за музиката. Повторих предупреждението, което тя бе направила на стюарда, но стюардесата настоя да чуе от нея самата, че не желае да вечеря. Наложих се стюардът да го потвърди, но и така стюардесата ме укори, че красавицата не си е окачила на врата картончето.

Вечерях самотен, като мълчаливо изричах всичко, което бих ѝ казал, ако беше будна. Сънят ѝ беше толкова дълбок, та в един момент се обезпокоих, че таблетките, които беше взела, не са за сън, а за смърт. Преди всяка глътка вдигах чашата и си казвах:

„За твое здраве, красавице.“

След вечерята загасиха светлините, прожектираха някакъв филм, който никой не гледаше, и ние двамата останахме сами в полумрака на света. Най-голямата буря на века беше отминала и нощта над Атлантика бе необятна и чиста, а самолетът — неподвижен сред звездите. Тогава започнах да я съзерцавам и единственият признак на живот, който успях да доловя, бяха сенките на сънищата, които минаваха по челото ѝ като облаци по вода. На шията си носеше тъничка верижка, почти невидима върху златистата ѝ кожа, имаше идеални уши без дупчици за обици, ноктите ѝ бяха здрави и розови, а на лявата ѝ ръка имаше халка. Тъй като изглеждаше не повече от двайсетгодишна, се утеших с мисълта, че не е сватбена халка, а пръстен от някакъв минал годеж. „Като знам, че спиш, сигурна, спокойна, съвсем беззащитна, съвсем чиста, толкова близо до безсилните ми ръце“ — помислих си, като си повтарях майсторския сонет на Херардо Диего в пяната на шампанското. Спуснах облегалката на височината на нейната и се оказахме легнали по-близо един до друг, отколкото в брачно ложе. Дишането ѝ беше като гласа, а кожата ѝ излъчваше нещо леко, което можеше да бъде единствено лъх от красотата ѝ. Струваше ми се невероятно — миналата пролет бях прочел един прекрасен роман от Ясунари Кавабата за богатите старци от Киото, които плащали огромни суми, за да прекарат нощта, наблюдавайки най-красивите момичета на града голи и упоени, докато те агонизирали от любов в същото легло. Не можело да ги будят, нито да ги докосват. А не правели и опит, защото удоволствието било да ги гледат как спят. Онази нощ, докато бдях над съня на красавицата, не само разбрах старческото пречистване, а го изживях в цялата му дълбочина.

„Невероятно — казах си с изострено от шампанското самолюбие. — Аз, японски старец, на тази височина.“

Струва ми се, че спях с часове, преборен от шампанското и от немите отблясъци на филма, и се събудих с натезжала глава. Отидох в тоалетната. Два реда зад мен лежеше старицата с единайсетте куфара, заела цялата седалка. Приличаше на труп, забравен на бойното поле. Очилата ѝ за четене с цветен ланец бяха паднали по средата на пътеката. За момент се насладих на дребнавото удоволствие да не ги вдигна.

Освободих се от излишното шампанско и изведнъж се стреснах от вида си в огледалото. Бях недостоеен и грозен, с ужасяващи опустошения от любов. Внезапно самолетът потъна, изправи се както можа и продължи да лети в галоп. Светна сигналът за заемане на местата. Изтичах с надеждата, че самият Бог буди красавицата и тя ще потърси убежище в обятията ми, бягайки от ужаса. В бързината за малко не настъпих очилата на холандката, което би ме зарадвало. Но се върнах и ги вдигнах в скута ѝ, благодарен, че не беше избрала преди мен място номер четири!

Красавицата продължаваше да спи.

Когато самолетът се стабилизира, трябваше да устоя на изкушението да си измисля причина да я събудя, защото в последния час от полета исках само да я видя наистина будна, дори бясна, за да си върна свободата и може би младостта. Не посмях. „По дяволите! — си казах с презрение. — Защо не съм се родил Телец?“

Събуди се сама веднага щом светна сигналът за приземяване, и бе толкова красива и свежа, като че ли бе спала в розова градина. Едва тогава си дадох сметка, че съседите по място в самолетите не си казват добро утро, щом се събудят, като старите семейства. Тя също. Свали маската, отвори искрящи очи, вдигна облегалката, отхвърли настрана одеялото, разтърси гривата си, която се среса сама от собствената си тежест, взе отново на колене тоалетната чантичка, набързо си поправи грима и не ме погледна, докато не се отвори вратата на самолета. Тогава облече коженото си палто, мина почти през мен с разсеяно извинение на чист американски испански, отиде си без сбогом, без благодарност за всичко, което направих за нашата щастлива нощ, и изчезна със слънцето в амазонската джунгла на Ню Йорк.

Юни 1982

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.